

Кратко съвѣщание съ тихъ гласъ между него и членоветѣ.

— Сждътъ не може да допустне подобно доказателство, обръща се прѣдсѣдателътъ къмъ защитника.

Недоволно шушукане изъ публиката; мърдане нѣкакво.

Прѣдсѣдателътъ налѣга звънеца.

— Тишина!

— Ако желаете друго доказателство още побѣдително и неопровержимо, то господа сждии, азъ го имамъ готово въ самитѣ васъ...

Прѣдсѣдателътъ се намръщи.

— Моля, моля....

Прокурорътъ поиска думата:

— Понеже господа защитниците се втеляватъ и публично показватъ, че не знаятъ най-елементарнитѣ нѣща, то азъ ще имъ прочетж 33 членъ отъ закона за печата, който посочва *единственното* доказателство, което се изисква отъ отговорника, и което е *длъженъ* да прѣдстави, ако иска да не мине за клеветникъ. Ето какъ гласи членъ 33:

„Истинността на прѣстѣпното дѣяние се доказва само съ присѣда, влѣзла въ законна сила, неопровержимъ документъ.“

И прокурорътъ, слѣдъ като фърли гордъ и съкрушителенъ погледъ на защитата, сѣдна.

Прѣдсѣдателътъ попита:

— Имате ли прѣписъ отъ поменѣтата въ членъ 33 отъ закона за печата присѣда, влѣзла въ законна сила — противъ Дамянова — потвѣрждающа кражбата, която му приписвате?

— Нѣмаме, господинъ прѣдсѣдателю, прѣписъ отъ подобна присѣда; но такава присѣда съществува вече...